

канела, на лимон, на непознати билки, смесени с лют вкус на гъсто подсладен алкохол, опариха езика и гърлото ѝ. След малко, гореща тръпка на бодрост, лекота и някакво ароматно блаженство пропълзя по цялата ѝ снага.

Оркестрът отново започна. Въздухът бе задимен и тежък. Те седяха в ъгъла, заградени отвред с гъсто натъпкани, един до друг хора, и това вече само по себе си създаваше някаква неволна близост помежду им.

Мъжът незабелязано направи знак на прислужника. Два нови коктейла пристигнаха.

— За тази вечер! — дигна чаша той.

Тя nemá време да го спре или да откаже. Ала за последен път се опита да събере силите си.

— Не! За утре заран!... За здравето на някой, който пристига утре заран! — Чукна силно чашата и я изпи на един дъх. В същото време усети, че нещо неподозирано важно и непоправимо иде, и че нейната изопната воля, всичката ѝ дързка самонадеяност до преди малко, се топят вече без съпротива.